

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Gyülekezetünk életéből

Falusi piac

Áhítat Révfülöpön

Találkozás testvérövodánkkal

Prédikáció

XIV. ÉVFOLYAM II. SZÁM. 2013. MÁJUS

A gyermekúrvacsora és az ezzel felvetődő kérdések

Az áprilisi Lelkeszi Munkaközösség Gyűlése (LMK) 18.-án találkozott Bakonycsernyén. Az ilyen alkalmak sorát úrvacsorai közösségekben kezdik, majd a soron következő vasárnap igehirdetésére készülnek. Ezt követően előadást hallgatnak meg egy központilag javasolt témáról. Ezúttal a gyermekek úrvacsoráztatásának kérdését járták körül. A jelenlegi szokást Összehasonlították a teológiai érvekkel illetve más evangélikus egyházak gyakorlatával. Mivel egyházunk rendje szerint gyermekeink csak a konfirmációi felkészítés után részesedhetnek az Úrvacsorában, ezért ezt a rendet használjuk. A közelgő konfirmációi ünnep aktualitása arra indított, hogy igyekezzünk ezt a témát szélesebb körben is megbeszélni. Például: Mi történik azzal a családdal és azzal a kisgyermekkel, akit szülei már jóval a konfirmációt megelőzően felkészítenek a felnőtt és öntudatos keresztyén életre? Miért is ne részesedhetne az egész család ebben a szentségben akkor, ha ezt a szülő vagy keresztszülő kéri és igazolja a felkészültség meglétét? Az alábbi vitaindítót Bencze András püspökhelyettes testvérünk jóvoltából tesszük közzé. Szívesen várjuk ezzel kapcsolatban a testvérek véleményét.

Rögvest hadd idézzem Csepregi Zoltánt, aki a Konfirmáció története c. írásának bevezető téziseként állítja, hogy „A konfirmációt már száz éve igyekeznek kigyógyítani vele

született betegségeiből”.

Most nem „a vele született betegségek”-ről gondolkodjunk, hanem a „már száz éve” kitételről. Mert a gyermekek úrvacsoráztatásának kérdése is már úgy mond száz éve felvetődött, és meg nem oldódott. A gyermekek úrvacsoravételének lehetőségét több szempontból vizsgálhatjuk.

Felvetődhet a család-ápolás, családlélektan oldaláról: milyen megerősítő, amikor szülők és gyermekek együtt térdelnek az oltárhoz, és a szülők gyakorolják papi hivatásukat, hiszen ők adják tovább gyermekeiknek a Testet és Vért. Meg kell vizsgálni a gyermekúrvacsorát a gyermekfejlődés szempontjából. Mert a négy-tíz éves gyermekek valóban tudnak csodálkozni a Misztériumon, sőt rácsodálkozni a Titokra, de vajon nem válik-e az úrvacsora is a kamaszkor válságának áldozatává? S meg kell vizsgálnunk kérdésünket teológiai szempontból. Kiknek is adta Jézus az úrvacsorát, és milyen feltételekkel? Ebben a

kis vitaindítóban ez utóbbira szeretném tenni az első hangsúlyt. Vegyük tehát sorban a téziseket!

1. Az úrvacsorára Jézus tanítványait hívta meg.
2. Az úrvacsora vételéhez szükséges, hogy azt megkülönböztessük más ételtől és italtól.
3. A keresztség következménye és kötelezettsége a tanítás

1. Az úrvacsorára Jézus a tanítványait hívta meg. „Azon az éjszakán, amelyet elárultatott, kezébe vette a kenyeret, hálát adott, tanítványainak adta”.

kekről – bár nem tanítványi értelemben – így szól: „Engedjétek hozzám

jönni a kisgyermeket”. Érdekes módon egyetlen dogmatikai vagy liturgikai könyvben sem találtam utalást arra, hogy a megkeresztelték körén belül volna-e szűkítése annak a kérdésnek, hogy kik élhetnek az úrvacsorával. Egyedül az isten-

tiszteleti rendtartások konfirmációról szóló része teszi meg a kitétel, hogy „ezek után ti is részesülhettek az Úr szent vacsorájában.

De mi után? Az ismeretet bemutató vizsga után? Akkor miért nem a vizsga végeztével hangzik el a mondat? Vagy a személyre szóló áldás után? Ez úgy tűnnék (sőt úgy is tűnik), mintha a keresztség önmagában nem volna elég az egyházhoz tartozáshoz. Ezzel pedig ember hagyományokat Jézus rendelése fölé helyeznénk. Vagy a hitvallástétel után? Ennek előzménye lehet, hogy már a reformáció korában – mivel a bérmlást, mint szentséget eltörölték – az elsőáldozó vizsga megújításaként évente egyénileg vallást tettek hitükről, más helyen az úrvacsorára való felkészítés után

(Folytatás a második oldalon)

Foto: Dévényi Veronika

Mindazok, akik a keresztségben részesültek, Jézus tanítványai. Más megfogalmazásban azt mondjuk: „akik hallgatják, és megtartják Isten ígését”, azok Jézus tanítványai. Márta testvére Máriáról maga Jézus mondja, amikor odaült Jézus lábához – azaz tanítvánnyá lett –, hogy ez a jobb rész nem vétetik el tőle. A kisgyerme-

lyeznénk. Vagy a hitvallástétel után? Ennek előzménye lehet, hogy már a reformáció korában – mivel a bérmlást, mint szentséget eltörölték – az elsőáldozó vizsga megújításaként évente egyénileg vallást tettek hitükről, más helyen az úrvacsorára való felkészítés után

A gyermekúrvacsora és az ezzel felvetődő kérdések

(Folytatás az első oldalról)

– de az ünnepélyességet mellőzve – szintén egyénileg tettek hitvallást azok, akik először járultak úrvacsorához. De ha a hitvallástétel után járulhatnának először az oltárhoz, mert akkor váltak Jézus tanítványává, akkor vajon nem válik-e érdemmé és teljesítménnyé a tanítványság – hiszen az ember tesz hitvallást –, és nem veszít-e értékéből a keresztség, amely eszerint nem elegendő ahhoz, hogy tanítvánnyá legyünk?

2. Pál apostol határozott hangon mondja, hogy a szentség akkor is szentség, ha hit nélkül élnek vele. Akkor is Jézus testét és vérének vesszük, amikor nem különböztetjük meg más ételtől és italtól.

Csak hogy úgy kárhozzátot illetve ítéletet vonunk magunkra. Ha az előbb bizonytalanná vált a konfirmáció és az úrvacsora kapcsolata, akkor most azonnal ki kell egészíteni a gondolatmenetet, mert az úrvacsoravétel mégsem történhet ismeret nélkül. Ám mit is jelent az ismeret? Végiggondolva hamarosan eljutunk arra, hogy az ismeret aligha azonos a tudással, hanem sokkal inkább jellemzi a vágyódás, de még inkább a hit, hogy erre a szent vacsorára Jézus engem meghívott, és én ezt a hívást bizalommal elfogadom.

Ha a tudás volna az úrvacsoravétel mértéke – ami azonban sokkal tárgyilagosabb mérték volna – akkor bizonyosan nem adhatnánk az úrvacsorát bizonyos értelmi képesség hiányában. Valóban szükséges valami tudás is, hiszen a Krisztus-testet és vért kiosztó lelkész szavára: „Ez Jézus Krisztus teste illetve vére” az úrvacsorával élő rámondja: „Ámen”, ez valóban az. Vajon ez a bizodalmas hit az ámen mondására köthető-e korhoz, s ha igen, miért éppen a tizenhárom-tizennégy éves korhoz? És a hitet önállóan megfogalmazni tudó kor előtt vajon a szülő nem beszélhet-e úgy gyermeke nevében, amint a keresztségnél a szülő beszél a megkeresztelendő gyermek nevében?

3. Úgy tűnik hát, hogy az első úrvacsoravétel – a szokást leszámítva – nem köthető erősen a konfirmációhoz. A konfirmáció nem annyira az úrvacsora előfelté-

tele, mint inkább a keresztség következménye. A konfirmáció alapigéje nem 1. Kor 11:27-29, hanem inkább Mt 28:18-20: „Tegyetek tanítvánnyá minden népet megkeresztelvén őket... és tanítván őket...” A megkeresztelés mellett a tanítás adatott, mint a hit eszköze. S ez nyilván meghatározza a konfirmációoktatás célját is. Ám ha a konfirmáció nem előfeltétele az úrvacsorának, akkor mi marad meg a konfirmációból? Hiszen hatályos egyházi törvényeink világossá teszik, hogy a konfirmációval nem válik a gyülekezet felnőtt tagjává a fiatal – hiszen nem választható és nem választó tag –, sok helyen a keresztszülőséghez és a házasságkötéshez is megelégszenek azzal, hogy a keresztszülőjelöltek illetve házasulandók meg legyenek keresztelve. Mit ad akkor a kon-

firmáció? A kötelezően választható hittanoktatás bevezetésével talán a hittantanulás lezárását jelentő vizsga lehetne. De vajon célunk-e lezárni a hittanoktatást, hittantanulást? S ha elveszük a konfirmációt, mit adunk cserébe?

Néhány gyakorlati kérdés még tisztázásra vár.

- Hogyan adunk a gyermekeknek úrvacsorát? Úgy-e, ahogyan a konfirmáltaknak: mindenkinek magának? Vagy csak akkor adunk nekik, ha szülővel, keresztszülővel, hitoktatóval jönnek az oltárhoz, aki vállalja, hogy a család „papja” lesz: ő kapja és osztja szét Krisztus testét és vérének. Talán úgy, hogy ún. nagy ostyát használva megtöri azt, s adja a vele jövő gyermekeknek.
- Milyen bort adunk a gyermekeknek? Ha a szülő adja tovább a szent jegyeket, akkor bemárthatja az ostyát a rendes kehelybe. Ha egyénenként adunk, szabad-e alkoholmentes bort adni (esetleg – jaj, ne! – szőlőlevet)?

- Ha gyermekkorban adunk úrvacsorát a kicsiknek, vajon hogyan fogadják azt kamaszkorban? Mi tévők legyünk azokkal, akik az értékek elleni lázadás során az úrvacsorával és a hittel is megküzdöttek? Nem válnak-e a kamaszok a szülői nevelés (vagy félre-nevelés) áldozataivá? Szabad-e megvonni valamit, amit egyszer már adtunk gyermekeinknek?
- Ha családok kapnak úrvacsorát, hogyan viszonyulunk a csonkacsaládokhoz és azokhoz, akiknek szülei nem keresztyének vagy nem evangélikusok?
- Vajon a hittanos tábor végére szervezett úrvacsora nem válik-e kényszerre, erőszakká az ott lévő gyerekek számára? Mivel tudjuk biztosítani, hogy egyénileg ismerjük meg őket?
- Nem jelentene-e kézenfekvő megoldást az ún. kettős konfirmáció: kiskorban – vagy akár már hat évesen – úrvacsorához engedni a gyermekeket, koruknak megfelelő felkészítés után, s aztán tizenhat-tizennégy éves korban számot adhatnak hitükről, tudásukról, s ezáltal ténylegesen a gyülekezet felnőtt – választó és választható – tagjaivá válnak.

A gyermekek úrvacsorához bocsátásának kérdése tényleg van már száz éves! Megoldásra azonban nem jutottunk. Pedig a hittan szabad utat nyit az ügy előtt. Vajon van-e erre ténylegesen igény? Vagy erősebbek a bizonytalanságok, a megoldásra váró feladatok, mint az ügy? Vagy esetleg azok, akik ezt fontos kérdésként élik meg – mert kisgyermekek vannak – nincsenek kellő súllyal a gyülekezetekben? Vagy mire megfogalmaznák a kérdést, már kamasszá nőnek gyermekeik, s elvesztik motiváltságukat? Nem tudom a választ. Apró lépésként talán megnevezhetjük, hogy ma már jöhetnek a nem konfirmáltak is az oltárhoz, és érkeznek is a családok kisgyermekekkel, és jönnek a konfirmandusok közösségben. Ők áldást kapnak: egy-egy az aktuális ünnephez jellemző igével, vagy kedves szóval: „áldjon meg téged az Úr!”, vagy „Jézus szeret téged.”. Olykor az is eszembe jut, hogy vajon nem érzik-e ezt az áldást személyesebbnek az emberek, mint az úrvacsorában kapott kenyeret és bort.

Köszönöm, hogy meghallgattátok ezt a kis összefoglalót és bevezetőt. Jó beszélgetést kívánok. Testvéri szeretettel:

Szfvár, 2013. április 18.

Bencze András

Gyülekezetünk életéből

Egyházmegyei felügyelői konferencia

Március 1-én pénteken 17 órától hívta össze találkozásra Molnár István újonnan megválasztott egyházmegyei felügyelő úr az egyházmegye gyülekezeteinek felügyelőit, másodfelügyelőit. Az együttlét során alkalom nyílt arra, hogy áttekintsék a gyülekezetek helyzetét, megismerkedhessenek egymással az új ciklusra megválasztott felügyelők. Az alkalmon részt vett Szarka István esperes úr aki áhítattal szolgált a megjelenteknek, majd Molnár István felügyelő úr köszöntötte a megjelenteket és ismertette a jövőre vonatkozó elképzeléseit. Az alkalmon lehetőség nyílt kötetlen beszélgetésre, testvéri kapcsolatok elmélyítésére. A megjelent testvérek örömmel fogadták a sári gyülekezet vendégszeretét.

Munkával ünnepelték a munka ünnepét!

Május elsején reggel a véhonyi temető csendjét motorfűrészek zaja verte fel. A kedvezőtlen téli időjárás miatt elmaradt szokásos fakitermelést csak most tudtuk megszervezni. Szeretnénk köszönetet mondani annak a 16 testvérnek, akik a hívást meghallgatva eljöttek.

A déli harangszóra már egy téli tüzelőre alkalmas famennyiség ott volt a templom udvarán. Külön köszönet a fuvarozás munkáját felvállaló presbiter testvérünknek: Haik Istvánnak.

Könyvbemutató az Úr irgalmasságának vasárnapján

A nagy teljesítményekhez illendő szerény alázat, a rászoruló elesettek nyomorúságán meginduló kedves lélek és a gyógyító humor jellemezte Snow Andrea bakonycsernyei származású sportoló könyvbemutatóját április 14-én. Andrea a jótékonsági futás magyarországi nagykövete. Őszintén beszélt érzéseiről, az általa megjárt mélységekről és magasságokról. Regénybe illő élet történetének része, az általa létrehozott Csemete alapítvány, amelyen keresztül támogatja a fogyatékkal élő, állami gondozott gyermekek mindennapjait.

Pünkösdi túra Bakonybélben

Indulás május 20-án 8.30-kor autókkal úti cél: Bakonybél 9.30-kor indulunk a monostor elől, Bakonybél központjából a kék kereszt turistajelzésen. Az út kb. 3,5 Km közepesen nehéz a Gerence partján lefelé. Az Odvaskő Hotel mellett kialakított pihenőben szalonasütés.

Választható külön túra, a bakonyújvári várrom megtekintése. Ez kicsit meredekebb túraút 4 Km hosszú célja a 434 m magas Várhegy gerinc.

A program folytatásaként délután 2 órától a bakonybéli bencés monostor idegenvezetővel történő megtekintésére kerülhet sor, 600 Ft/fő választható program a bencés termékek kóstolása 400 Ft/fő.

Az együttlét zárása: 15.30-kor lesz rövid úti áldással, majd ezt követően visszaindulás.

A komolyabb kihívásokat kedvelők számára kerékpárral is megközelíthető a túra helyszíne. Indulás 5.30 kor a bakonycsernyei evangélikus templom elől, útvonal hossza 85 km országúti hegyi terep.

Testvérkapcsolataink: Prédikáció az ébredési ünnepen

Kedves Keresztyén Testvéreim!

Tavaszi elején kezembe került Klaus Douglas német teológus egyik könyve, melyben a következő történetet találtam. Az 1600-as évek közepén egy lovag kopogtatott a Port-Royal kolostor ajtaján és a kolostor egyik lakójával kíván beszélni. Ebben a kolostorban élt ugyanis a már egészen fiatalon világhírűvé vált tudós Blaise Pascal matematikus - fizikus, aki többek között az integrál-és, a valószínűség számítás alapjait is lefektette. Éppen ez utóbbi miatt érdeklődött nála a különös látogató. Találkozásuk során a lovag röviden közölte jövelele célját: - Azt szeretném tudni: Mekkora a valószínűsége Isten létezésének? Pascal a lényegre törő kérdésre szintén tömören válaszolt 50-50%. - De kíváncsivá tettél engem is mond, miért szeretnéd tudni. Tudod, - kezdi a Lovag- gyermekkoromban keresztyén módon neveltek és mi lovagok nem élünk éppen erkölcsös életet. Nők, dorbézolás, durva verekedések, s amikor már majdnem teljesen jól érzem magam mindig eszembe jut Isten és rögtön elmegy mindentől a kedvem. Most már szeretnék végre bizonyosságot tudni. Legszívesebben vagy teljesen az Istennel vagy teljesen nélküle élnék. Pascal így felelt: - Tudod a mi élettörténetünk nagyon hasonlít egymásra. Én ugyan nem ittam, nem verekedtem és nem voltam szoknyavadász, de egy komoly bűnöm nekem is volt. Szerencsejátékos voltam és szinte mindenre fogadtam már. Most neked is ajánlok egy fogadást. Fogadj Istenre! A lovag elképedt. Sok mindent átélt már, de ilyet még nem hallott, s főként egy kolostor falai között.

Pascal tovább magyarázta még a durva lovagot is megbotránkoztató gondolatát: - Fogadj velem, s tégy az Istenre. Éppen úgy, mint a rulettben. Tedd fel az egész életedet Istenre, s meg fogod látni őt majd fokról fokra, megmutatja magát neked. A lovag elbizonytalanodott, érezte, hogy megfogták, de kibúvót keresve visszakerdezett: Miért én tegyem meg az első lépést? S ekkor Pascal elmagyarázta neki, hogy valójában az egész Szentírás nem szól másról, mint az Isten embereket kereső fáradozásairól. Egészen a végső nagy tettéig, amikor

szent Fiában, Jézus Krisztusban indult az elveszettek után, hogy megkeresse, és a kereszten megváltsa őket a kárhozattól. A történetnek sajnos nincs boldog vége. A lovag túlságosan szeretete bűneit, s valójában nem Isten létezésének bizonytalanságától félt, hanem, sokkal inkább féltette bűneit, kicsapongó életvitelét. Nem mertte feltenni az életét a bocsánat és az irgalom Krisztusára.

E történet személyesen érintett meg, mert egykor én is meg tapasztaltam a lovag vívódásait. Szüleim Krisztuskövető emberek és a családban úgy is neveltetek fel minket. Ám az iskolában, a világban akkor a Marxista ideológia volt az irányadó. Ez a kettős nevelés hatása olyan erős volt, hogy még ifjú felnőtté válva is egyre csak az igazságot kerestem. A választ arra a nagy kérdésre, amelyet egyszer mindenkinek őszintén fel kell tennie magában. Ahogy Luther mester is kereste és kérdezte: Létezik-e Irgalmas Isten? Olyan Isten, aki nekem személyes Uram és Megváltóm? Amikor a másfél éves katonai szolgálatomat töltöttem, sok időm volt gondolkodni. Ekkor nem fogadásból, de egy felülről jövő erős indíttatástól kényszerítve én is döntöttem: „próbára teszem Istent”. Szaván fogom őt, és attól a pillanattól kezdve úgy kezdtem el élni, mintha Isten létezne és irgalmas, szerető Istenem lenne. Isten azután válaszolt nekem igéjében, életem történésein keresztül, éppen úgy, ahogy a hithű tu-

dós megjövendőlte azt. Lépésről lépésre megmutatta magát nekem is. Lassan megtanított igazságaira, aztán felfedte a legsúlyosabb titkokat. Krisztus keresztyének meztelen igazságát. Megértettem Nagypéntek megrendítő valóságát és azt, hogy ez a történet ennyire nem független tőlem. Hiszen mindez Istennek értem és értetek való véres áldozata volt. Azóta magam sem tudok mást, mint ezt, az ott megszerzett bizonyosságot hirdetni. Ezt teszem most közöttetek is.

Kedves Testvérek! Tudom Ti is értitek, érzitek Isten áldozatának erejét. Hiszen az Evangelikus gyülekezetünk olyan sok szép példáját adta már történelme annak mit jelent Krisztus áldozatát megérteni, követni. Sokszor elszenvettedek már Ti is mindazt, ami Krisztus Szenvedéseiből még hátra van. De mégsem lehet mindig a múltból élni. Minden korosztálynak újra és újra meg kell keresnie a válaszát a kérdések kérdésére. Kívánom, ezt az írást, hitvallást olvasva, bibliai igék fölé hajolva egyre több szív rendüljön bele Isten szeretetének csodájába, a Te személyes életed boldogságáért is és a világ boldogságáért is kérem ezt, mert a világ sóvárogva várja a változást, hogy meglássa végre az Isten szeretetét, az ő gyermekeinek jótettein keresztül. Ámen

TOVÁBBI HÍREINK:

2012 nyarán megrendezett Ébredési Napok rendezvényünk nyomán gyülekezetünk Lelkésze: Szarka István meghívást kapott július 6-án a Haapavesi-ben sorra kerülő Ébredési Ünnep igei szolgálatára. Az alkalomra elkíséri az a gyülekezeti delegáció, is melynek két tagja Fürst Ádám és Szvitek Attila egy éves ösztöndíjat kapott Finn testvéreink jóvoltából. Sok sikert és Isten áldását kívánjuk, a csoport útjára!

Örömmel értesítjük a gyülekezetet, hogy az ősz folyamán, szeptemberben Valkealai testvérgyülekezetünk tagjai látogatást tesznek nálunk. Kérjük azokat a családokat, akik szívesen építenének ki kapcsolatot északi barátainkkal jelentkezzenek a Lelkészi Hivatalban.

Falusi piac

A civil egyesületek példaértékű összefogására Isten szépen rá mondta ámenjét. A márciusi téli havazás után éppen csak elolvadt a hó és a zord időt felváltotta a ragyogó napsütés. Egész nap forró tea, kulturális programok, baranta bemutatók és fórumbeszélgetések színesítették a vásári hangulatot. Köszönet a közreműködő Nőklub, Polgárőr Egyesület, a Fehérvárcsurgói Önkéntes Tűzoltó Egyesület, a Férfikör, a Magyarok Szövetsége, Benis Miklós, Jakubek Tibor, Pintér Lajos Bakony-szombathely polgármestere, a solymári- és székesfehérvári barantások, valamint minden fellépő csoport közreműködéséért. (A Szerk.)

Nagy lelkesedéssel készültünk az első alkalommal megrendezendő Családi gazdaságra és vásárra. A program készen, a vásárt kedves szalimbálya figurák hirdetik a falu háztárában. Csak az időjárás nem az évszaknak megfelelő, rendhagyó dolgokat produkált, amikre sokáig emlékezni fogunk. Ebben a változó, télies időszakban mégis lelkesen szervezett, buzdított minket is Szarka István evangélikus lelkész-esperes úr.

Hemingway szavai sem tudtak már reményt nyújtani: „Biztos lehetsz benne, hogy mindig lesz tavasz és a folyó újra folyani fog, ha felenged a fagy.”

Istenhez fordultunk imáinkban, aki meghallgatott bennünket és március 23-án elállt az eső és a nap sugarai fázósan ugyan, de kibukkantak a felhők közül.

A reggeli órákban megélné a templomkert, ahol a vásárra megjelent árusok rakták ki portékáikat. A Polgárőrség aktív tagjai segítettek a megjelenteknek.

A kialakuló piac a régi idők hangulatát idézi, ahol közvetlenül a termelőtől vásárolhatja meg a vevő az árut.

A helyi és a környékbeli mezőgazdasági és

háztáji kistermelők, kézművesek és népművészek hozták el termékeiket.

Varázsa van egy ilyen piacnak! Megkóstolhattuk a legjobb mézeket, saját készítésű, ízes házi lekvárokat, de az idei év Aranyérmes borát is, mellé medvehagymás finom pogácsát.

Lehetőség volt nézelődésre, rácsodálkozni a szép alkotásokra, egy jóízűt beszélgetni a kedves, mosolygós eladókkal, ami semmibe se kerül – de ha mégis akad vásárfia is, az még tovább őrzi e nap emlékét.

A szervezőket dicséri, hogy a nap nemcsak a testet és szemet éltető, gyönyörködtető dolgokról szólt, hanem a lélek táplálásáról is.

A séta és a sok nézelődés után jó volt bemenni Isten házába, elcsendesedni, imádkozni. A nyitó Istentiszteleten Szarka István esperes prédikációját hallgathattuk a magyar családokat megtartó erőről. Benis Miklós is elmondta gondolatait az egység és az összefogás fontosságáról. Jó volt felfedezni, hogy az istentiszteleten részt vettek a vásárra eljött kedves vendégek is.

A programok a szabadban felállított színpadon zajlottak. A gyülekezeti házban Fórum

volt. A Fórum célja az összefogás, az együtt gazdálkodás elindítása. Felvezető előadója: Bencsik János országgyűlési képviselő. A Fórum vendégei, a települések döntéshozói, gazdák, termelők, kereskedelmi egységek vezető-tulajdonosai, feldolgozó kisüzemek.

Délután az idő hűvösebbre fordult, de a programok csalogatták a helyieket. 14:30-kor kezdődött az Áhitat, ahol sor került a bakonycsernyei gyülekezet bemutatására és a peshidegkúti testvérek fogadására.

Felemelő érzés volt hallgatni az István a király című rockopera csodálatos dallamait és a Székely himnuszt. A piac 18 órakor zárult, ahol ima hangzott el a nemzetért.

Elmondható: Hála Istennek, egy tartalmas, szép nap lett Bakonycsernye életében március 23-a. Közösségformáló ereje van egy ilyen rendezvénynek, jó lenne, ha hagyománnyá válna! Ebben az elhidegülő világban az emberek közelebb kerülnének egymáshoz, kicserélnék tapasztalataikat és újraélnék a teremtés, alkotás csodálatos érzését.

Füle Lajos

*Napfényben ázik szomjasan a föld,
Vasnál erősebb csirák mocorognak,
Rügyet vajúdik boldogan az ág.
Bokor babusgat bimbó-csecsemőket.
„Tavasz” fedőnév alatt a csodák
Újra történnek, végtelenedik alkalommal
már- Emberekben is.*

Köszönet a szervezőknek és a megjelenteknek!

Kiss Istvánné

Reggeli áhítat Révfülöpön 2013.04.26.

Amikor teológushallgató koromban 1961-ben megkezdtem teológiai tanulmányaimat, úgy tanították nekünk, hogy tevékenységünket két súlyponti kérdés köré kell csoportosítani. Felteszem most is ezeket a kérdéseket:

Miért teszem azt, amit teszek?

Milyen cél érdekében teszem azt?

Más szavakkal itt: Tevékenységünk céljának motivációjáról van szó. Azóta tudom, milyen fontos a motivációk komolyan vétele és a célorientált munkavégzés. Ezért jó az is, hogy a mi németországi – és magyarországi evangélikus egyházaink minden évben egy mottót kínálnak számunkra.

A 2013. év vezérigéje így hangzik a Bibliában a hátulról a hatodik könyvében a Zsidókhoz írt levélben. „Mert nincsen itt marandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.”

Ez egy teljesen világos célmegadás; ne rendezkedjétek be kényelmesen családi környezetekben, ne kényelmesedjétek bele megszokásaitokba, mert ezek elmúlandók. Maradjatok viszont mindig mozgásban Isten eljövendő országának keresésében, ami valójában nem más, mint az Isten utáni vágyódás.

Amikor az ország kifejezést használom, ez alatt én szimbolikusan az otthont értem. Az emberek otthonát, s olyan otthonot, amelyben Istennél vagyunk. Igen, mindenkinek fel kellene építeni saját országában, saját földjén, saját lakóhelyén, otthonát. Hol van ez?

– Otthon van mindenütt, ahol az emberek békességben élhetnek egymással és ott, ahol olyan rend van, amely az együttélést szabályozza. A jó megköveteli tőlünk, hogy a gonosznak korlátot állítsunk.

– Otthon van mindenütt, ahol a gyermekek otthonosan érzik magukat, ahol értékesek,

szeretettek, és védelmet találnak.

– Otthon van mindenütt, ahol gyermek-barát családok és házakat építenek.

– Otthon van mindenütt, ahol a felnőttek barátságos szomszédságban élnek és ahol a szükséghelyzetben kölcsönösen segítenek egymásnak.

– Otthon ott van, ahol az embereknek elegendő keresetük van, mellyel az életkiadásukat fizetni képesek.

– Otthon ott van, ahol szociális létesítmények, mint amilyenek az óvodák, iskolák, kórházak, egyesületi- és sportlétesítmények vannak.

– Otthon ott van, ahol eleven kulturális élet virágzik tehát: zenei, irodalmi, színházi, és sport rendezvényeket találhatunk.

Az ilyen kedves városokban érezhetjük jól magunkat és itt találunk igazi otthonra, mert e helyek betöltik a sikeres élet alapvető szükségleteit. Az ilyen helyek egészen erős otthonos érzéseket keltenek bennünk.

Azok a gyermekek, akik a születési helyükről elköltöznek, felnőttként elbeszélnek, mennyire beleilleszkednek a szülői ház látványától, óvodájuktól, iskolájuktól, szüleiktől, nagyszüleiktől, testvéreiktől, templomuktól, ahol keresztelték és konfirmálták őket. Nekik volt lehetőségük arra, hogy egy bizonyos helyen otthonra találjanak. Mekkora lehetőség ez az egész további életre nézve!

Sajnos nagy kár, hogy mindig kevesebb ilyen hely van, amely az otthonérzést és annak megőrzését kínálja az ember számára. A nagyvárosokban, ma irányíthatatlan a bünyözés s ez bizonytalanságot hoz. Óvodák és iskolák gyakran válságos állapotban vannak. A családok és a szülők számára hiányzik a megfelelő értékű lakó tér.

Sok bérli olyan a bérházakban lakik ahol, senkit sem ismer lakásának szomszédságából. Idegen emberként egyedül marad. S ez elidegenedést kelt bennünk, amely azután féelmet és magányosságot hoz elő. Ma a finanszírozási és foglalkozási okok miatt nagyon sok ember költözködik. Minden költözésnél elveszítünk valamit korábbi otthonunkból, egyébiránt a saját templomunkat (olykor még saját egyházunkat is).

Nem ritkaság ma már, hogy több költözés a cég érdeke miatt például Kínába, vagy Amerikába történik. Bibliai igénk beigazulásaként így kínál mindig kevesebb otthonmarasztaló érzést a modern város, különösen is a nagyváros. „Mert nincsen itt marandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” Gyakran nincs semmi maradásunk a városban. A város a „minket”, „önökké” változtatja át. Milyen érzés lesz az ha, elveszítjük azt a helyet, amit otthonunknak nevezünk? Az attól függ, hogy van e bennünk tartás hazát

építeni, otthon, ahol élünk: az odatartozás és a biztonság érzésével.

A napjaink pszichológusai szerint minkét érték a gyermekek kora gyermekkori időszakának, egészséges fejlődésének alapvető értékei között jelennek meg. A gyermekek legjobban, abban a családban fejlődnek és tanulnak, ahol barátságos, együtt érző és értékeket megbecsülő környezetben gondoskodnak róluk. A gyerekek megtanulnak bízni szüleikben, bízni önmagukban, bízni Istenben. Három értéket szeretnék megnevezni, ami a keresztény hit szempontjából alapvető: A SZERETET, BIZALOM és a REMÉNY

Ezeket az értékeket Istentől kapjuk a hit által. Nem kell aszketikus erőfeszítéseket tennünk. Isten megmutatja az ő szeretetét nekünk Jézus életében, halálában és feltámadásában. Jézus által, rajta keresztül szeret bennünket az Isten. A keresztségben Isten minket gyermekévé fogadott. Felnőttként és gyerekként, mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk.

A gyülekezetben egy új közösséget alkotunk. Mindannyian Istenzhez tartozunk és az Isten hozzánk tartozik. Mi úgy vagyunk nála, mintha otthon lennénk. Az Istennél új hazát és új otthonot találunk. Ezt szem előtt tartva, tovább növekedhetünk az egymás iránti szeretetben. S ezen az egymás iránti szeretetben megerősödhet bennünk a kölcsönös bizalom egymás iránt. A szülők megbíznak a gyermekükben, és a gyerekek bízhatnak a szüleikben. Ez igaz az Istennel való kapcsolatunkban is. Amióta Jézus megtanította nekünk, hogy Istent Atyánknak szólítsuk, azóta Istennel az imádságban nyitottan beszélhetünk. Az a gyermek, aki otthon bizakodóan imádkozik a szüleivel, ifjú korában is meg fogja találni saját útját az Istenzhez. Mint a bajban, mindannyiunknak szükségünk van külső segítségre. Így bátorít minket az Istenzbe vetett hit, hogy bizalmunkat újra és újra Istenzbe vessük, Ő kíséri minket a keresztségünk által az életünkben.

Ez az az erő, hatalom, ami hordoz minket. Ezt az erőt kérjük a Miatyánkban: „mert tiéd az ország, a hatalom” Ez az erő, ez a hatalom az, ami a biztos pont lehet számunkra. Összefoglalva az év igéje az én értelmezé-

sem szerint a következőket mondja:

1. Keressétek meg azt a helyet, ahol jól érzitek magatokat és otthonra, találtok.
2. Ne maradjatok nyugton ebben a hazában. A haza, ahol éltek olyan gyorsan változik, hogy a végén úgy is otthontalanok maradtok benne.
3. Fektessetek hangsúlyt arra, hogy Istennél találjátok otthonra. Ő nem változik, minden krízisen át velünk marad. Nincs időhöz és helyhez kötve. Mindenhová velünk jön. Biz-

tonságban tart bennünket.

4. Krisztus által megajándékoz bennünket. S ennek az ajándéknak többféle neve van, pl: hit, remény, szeretet, amely közül legfontosabb érték a szeretet. Pál apostol így írja: „S végül megmarad a hit, a remény és a szeretet, e három, mind e közül pedig legnagyobb a szeretet.” 1 Kor13,13 Ámen

Istenünk, megköszönjük Neked, hogy keresztségünk óta, gyermekek és felnőttek egyaránt a te gyermekeid lehetünk.

Kérünk, ébressz bennük érdeklődést, hogy minél jobban meg akarjuk ismerni téged, ami által minél jobban otthon érezhessük magunkat Nálad. Áld meg gyermekeink között végzett szolgálatunkat, hogy olyan bizalommal fogadjanak minket, mintha otthon lennének.

Peschke Heinz, Augsburg 2013.04.24

Találkozás testvéróvodánkkal

2013. április 26-án nevelés nélküli munkanap keretében, Révfülöp-re indultunk, az Evangélikus Oktatási Központba, ahol már vártak bennünket az augsburgi testvéróvodánk képviselői.

A nap Heicz Peschke lelkész úr áhítatával indult, majd Varga Gyöngyi az Evangélikus Hittudományi Egyetem professzora tartott érdekes előadást: „Családok az Ószövetségben” címmel.

A feszített program ellenére jutott idő a meghitt beszélgetésekre, ismerkedésre is a keszthelyi városnézés, szabadprogram során, illetve a vacsora utáni Varga Pincészet borkóstolója alkalmával.

A szombat reggelt Szarka István esperes úr áhítata nyitotta, majd testvéróvodánk és a bakonycsernyei evangélikus óvodánk életébe pillanthatunk be, igen részletes előadások során.

E távoli kapcsolat hirtelen közelivé vált.

Jó volt látni, hogy mindkét óvodában a gyermekek mily nagy örömmel fogadják, a felnőttek milyen szeretettel és sokrétűen adják át a Biblia tanításait.

Ebéd után szép élményekkel gazdagodhattunk, a Tihanyi Apátságot tekinthettük meg Konzerszky Richard perjel vezetésével. Az est folyamán Szarka Éva lelkészünk áhítatával csendesedhettünk el, majd visszatekintettünk az elmúlt két napra, testvérkapcsolatunk jövőjéről beszélgettünk.

Vasárnap reggel az úti áldás után, az októberi találkozás reményében indultunk haza.

Evangélikus Óvoda Nevelőtestülete

ÁLLANDÓ ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00
Úrvacsora: Bakonycsernyén, Súron minden hónap első vasárnapján, Nagyvelegen a hónap utolsó vasárnapján.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszéren 16.30

Bibliaórák:

Kedden a Béke-telepen 17.00

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: hétfőn 18.00

Ifi órák

Konfirmációi oktatás Bakonycsernye: péntek 16.00

Kis ifi Bakonycsernye-Súr-Nagyveleg: péntek: 17.00

Nagy ifi Bakonycsernye: péntek, 18.30

Férfikör

Minden hónap 3. vasárnapján du. 15.00 órákor

Pünkösdi ünnepi alkalmaink

Időpont	Bakonycsernye	Súr	Nagyveleg
Május 19-én	10.30 Aranykonfirmáció	9.00	11.00
Május 20-án	10.30	9.00	

KONFIRMÁCIÓ MÁJUS 25-26

Vizsga 25-én 17.00 órákor

Istentisztelet 26.-án konfirmációi istentisztelet vasárnap 10 órákor

FINNORSZÁGI KIRÁNDULÁS MEGBESZÉLÉSE

Május 28-án 17.00 órától a bakonycsernyei gyülekezeti teremben

Szeretettel várjuk az utazásra jelentkező testvéreinket

Családi és gyülekezeti nap 2013. június 1-én

Program:

9.00 Gyülekező, Áhítat

bibliai történet feldolgozása

9.30 Mesejáték (Kisteleki Zoltán előadása)

10.30 Kézműves foglalkozások

(Ismerkedés népi kismesterségekkel)

Lovas kocsizás 10.30-13.30-ig

12.00 Ebéd

13.30 „Mézenig” együttes zenés műsora

14.30 Arcfestés; Idegenvezetés 229 éves templomunkban

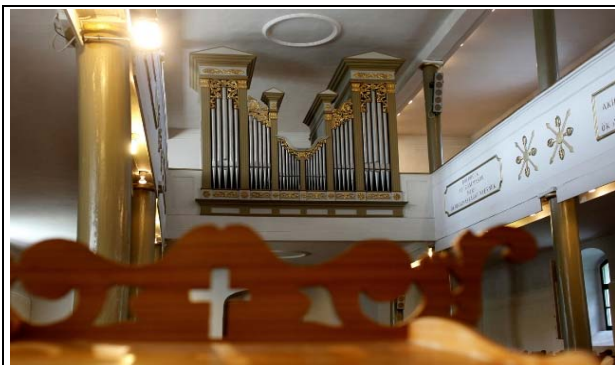
15.30 Bohóc műsor: Pöttyös bőrrönd titkai, lufi hajtogatás.

Egész nap folyamán légvár, népi játékok, kosaras körhinta várja a gyermekeket.

Mindenkit szeretettel várunk!

ISTENTISZTELET A MAGYAR RÁDIÓBAN

Június 9-én 10 órai kezdettel élő adásban istentiszteletet közvetít Bakonycsernyéről a Kossuth rádió

Fotó: Dévényi Veronika

ELÉRHETŐSÉGEK

Lelkészi Hivatal: 06 22 592 000

Szarka István esperes +36 981 5923

Szarka Éva lelkész +36 20 770 3008

Bence Győző teológus +36 208243055

Csernyin Sándor felügyelő +36 20 392 1547

Boros Lajos gondnok +36 20 208 6667

Benis János másodgondnok +36 06 20 335 0022

ANYAKÖNYVI HÍREK**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLT**

✠ Vári Soma: Vári Balázs és Fehérvári Zsanett

✠ Tégi Adél: Tégi Ervin és Gyuris Anita

✠ Nyeveik Bettina: Nyeveik Attila és Czeh Helga
Nyeveik Laura: Nyeveik Attila és Czeh Helga
gyermek

✠ Nyeveik István (felnőtt)

✠ Nyeveik Attila (felnőtt)

**A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN
KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA**

✠ Kasper Vilmosné 82

✠ Szok Mihály 73

✠ Simon Istvánné 94

✠ Kadlecik Lajosné 77

✠ Szvitek Mihály 72

✠ Fürst Imre 77

✠ Svehlik Károlyné testvérünket 70 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

Kérjük, a vékonyi evangélikus temetőben megváltatlan sírokat megváltani szíveskedjenek. 2013. évben egyes sírhely 6000Ft/25 év. kettes sírhely 12 000 Ft/25 év.

A temető fenntartási díj 2013. évben, sírhelyenként 1000 Ft/egyes sírhely. Kérjük a temető fenntartási hozzájárulást június végéig szíveskedjenek befizetni a Lelkészi Hivatalban.

Az egyház fenntartói járulék kért összege 2013-ban egységesen a jövedelem 1%-a, Min. 5500 Ft.

Köszönet a támogatásukért!

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>